

Có hai người Mỹ đến dạy học ở một cô nhi viện lớn tại Nga vào gần mùa Giáng Sinh năm 1994. Không khí ngày lễ Giáng Sinh đã đến gần nên họ kể cho các trẻ mồ côi nghe câu chuyện Giáng Sinh truyền thống về Maria với Giuse đi đến thành Belem và Bé Giêsu đã được sinh ra, được đặt nằm trong máng cỏ.

Sau khi kể xong câu chuyện, họ đưa cho bọn trẻ những mẫu giấy và các mảnh vải để làm chiếc máng cỏ thô sơ. Họ đã bất ngờ khi nhìn thấy máng cỏ của một cậu bé có đến hai hài nhi trong đó. Họ không biết cậu bé có nghe và hiểu câu chuyện của họ kể hay không nên đã gọi người dịch thuật đến và nhờ bà hỏi cậu bé vì sao có đến hai hài nhi trong máng cỏ của cậu như vậy.

Cậu bé nhìn vào máng cỏ của mình và trả lời: *“Khi bà Maria đặt hài nhi Giêsu vào máng cỏ, Chúa Giêsu nhìn thấy em và hỏi em có chỗ nào để ở chưa. Em nói với Ngài rằng em không có cha mẹ, vì thế nên em chẳng có nơi nào để ở. Chúa Giêsu bảo em có thể đến ở với Ngài. Nhưng em nói với Ngài không thể được đâu, bởi vì em chẳng có món quà nào tặng Ngài giống như những người khác. Ba Vua có đủ thứ quý giá, cả cậu bé đánh trống cũng có chiếc trống để tặng Ngài. Nhưng em muốn ở với Chúa Giêsu lắm, vì thế, em hỏi Ngài: ‘Nếu con giữ ấm cho Ngài, điều đó có đủ để trở thành một món quà dâng cho Ngài chẳng?’ Chúa Giêsu đã trả lời em: ‘Nếu con giữ ấm cho Ta, đó sẽ là món quà tốt nhất trong những món quà mọi người có thể tặng Ta.’ Và thế là em đã vào nằm trong máng cỏ với Ngài. Chúa Giêsu đã nhìn em và bảo rằng em có thể ở chung với Ngài mãi mãi.”*

Nói xong, cậu bé lấy hai tay che mặt, rồi gục đầu xuống bàn, khóc nức nở. Một cậu bé mồ côi đã tìm thấy Đấng không bao giờ bỏ rơi hay ngược đãi cậu và sẽ ở với cậu mãi mãi.